

STS de 16 d'abril del 2022, recurs 1370/2020

Enregistraments de so i missatges electrònics: diferències entre "mitjans de prova" i "fonts de prova" (accés al text de la sentència)

Es planteja en aquest cas **si una prova d'enregistrament de so**, en concret l'enregistrament parcial d'una conversa entre una treballadora i el gerent de l'empresa (practicada a l'acte del judici a la instància) **pot servir al recurs de suplicació per fonamentar la revisió dels fets provats**; és a dir, si es pot considerar aquest enregistrament com a document hàbil en què es pot basar la revisió dels fets declarats provats en la sentència recorreguda.

En la sentència d'instància es va declarar la improcedència de l'acomiadament, ja que **els mitjans de reproducció de la paraula, el so i la imatge no es consideren documents**, tenint en compte el tractament diferenciat que la llei en fa com a mitjans de prova. Per tant, **l'enregistrament d'àudio i vídeo no té naturalesa de prova documental** i, per tant, **no pot donar cobertura a una revisió de fets provats en via de recurs**.

El TS confirma la seva reiterada doctrina sobre aquesta qüestió i conclou que, en efecte, **no es pot fonamentar la revisió de fets provats en un recurs de suplicació en una prova consistent en reproducció de so o imatge**. La Sala, però, ha acceptat un concepte ampli de prova documental, partint de la base que cal distingir entre mitjans de prova i fonts de prova:

- **Mitjans de prova són els instruments d'intermediació** requerits pel procés per a la constància material de les dades existents a la realitat exterior.
- **Font de prova fa referència a la font d'informació** del món exterior que està en capacitat d'oferir el mitjà de prova.

Les fonts de prova que s'incorporen al procés a través dels mitjans de prova són il·limitades, però els mitjans de prova només poden ser els regulats a la LEC. A la STS de 23 de juliol de 2020, recurs 239/2018, **es va ampliar el concepte de document, comprensiu dels electrònics** reconeixent que l'avenç tecnològic ha fet que molts documents es materialitzin i presentin a judici a través dels nous suports electrònics, que no ha d'excloure la seva naturalesa de prova documental, amb les adaptacions necessàries (per exemple, respecte de la prova d'autenticació). En conseqüència, **el Tribunal atribueix la naturalesa de prova documental als missatges electrònics**, sense que això suposi que qualsevol missatge electrònic pugui acreditar l'error fàctic d'instància, com passa amb els documents privats. Per això cal valorar si s'ha impugnat la seva autenticitat per la part a qui perjudiqui; si s'ha autenticat, si escau; i si gaudeix de literosuficiència.

Tanmateix, aquesta consideració documental no pot comprendre l'enregistrament d'àudio d'una conversa entre dues persones perquè aquesta conversa no té el caràcter de document que s'incorpora a un suport electrònic. Es tracta d'un mitjà de reproducció de la paraula reconegut com a mitjà de prova a l'art. 90 de la Ley 36/2011, de 10 de octubre, reguladora de la jurisdicció social, però no incorporat com a hàbil a efectes revisoris al seu art. 193.b) de la pròpia LRJS.